

чето и почна да си прави нѣкаква свирка, Падината бѣ обградена съ високи клонестии буки. Отъ нея нагоре се виеше дълбоко и дълъгъ долъ, чиито край се губѣше далечъ нѣкъде въ планинскитѣ пазви. Той погледна изъ него нагоре и се вслуша. Нищо не се чуваше. Мрачна хладина вѣеше подъ букитѣ. Всичко изглеждаше тъй глухо и самотно. Само птици нѣкакви изпрѣпваха отъ време на време и изшумяваха изъ гжститѣ клони. Той си припомни, какво му бѣ поржчалъ дѣдо Станко, върна се къмъ слънчевата падина и викна да пѣе, колкото му гласъ държи. Отъ време на време спираше да пѣе и се вслушваше къмъ затихналата гора, или пъкъ извикваше нѣщо на коня, като че ли се разговаряше съ нѣкой човѣкъ.

Така минаха часъ-два, безъ нищо да се случи, безъ отъ никъде да му се обади жива душа. Той седна подъ единъ букъ, извади хлѣбъ и сирене и си похапна, но погледа си не снемаше отъ дола, отгдето все вѣрваше, че нѣкой ще се подаде нѣкакъ си тайнствено изподъ дърветата, ще му кимне съ очи и ще го повика.

Слънцето почна да клони къмъ занизъ, когато откъмъ дола нѣкой тихичко, почти шепнешкомъ, го повика по име. Макарь и всѣки мигъ да очакваше подобно нѣщо, Радко пакъ изтрѣпна отъ вълнение и като вцепененъ впери погледъ къмъ дола. Единъ едѣръ мжжъ съ шарени хайдучки дрехи, рошавъ и брадясалъ, съ пушка въ ржка и кръстосани патрондаши презъ рамене, му даваше знакъ съ ржка да иде при него въ сѣнката на дола. Безъ никакво колебание и безъ никаквъ звукъ да издаде, той трѣгна къмъ непознатия човѣкъ като омагьосанъ. Когато наближи на нѣколко крачки и се вгледа по-добре, той позна усмихнатото лице на татко си.

— Радко, мое юнашко момче, — промълви бащата и му даде знакъ съ прѣстъ на уста да мълчи.

Детето се затича и се хвърли въ обятията на татко си. За нѣколко мига баща и синъ останаха безмълвни и само се гледаха единъ другъ съ свѣтнали очи. Радко бѣше до толкова развълнуванъ, че на първо време не можеше нито дума да про-

дума. Бащата го разпита за майка му, за дѣдо му, за претърсването на селото и най-после каза:

— Не изпрати ли дѣдо ти нѣщо по тебе?

— Нищо не изпрати. У коня да търсишъ, — досѣти се да добави Радко.

— Иди доведи коня тука, — каза бащата.

Момчето изтича и доведе коня въ сѣнката на дола. Бащата почна да дига едно по едно копитата на коня, бръкна съ клечка подъ плочата на предния дѣсенъ кракъ и извади оттамъ сгънато писмо. Чакъ сега Радко разбра, какво е носилъ Дорчо подъ плочата, която покриваше цѣлото му копито отдоле.

Бащата разтвори писмото и се вдълбочи въ него. По лицето му прибавѣха мрачни сѣнки като облаци по свѣтло небе.

Следъ това той извади листъ и моливъ, написа друго писмо, сгъна го, зави го грижливо и го пхна подъ плочата на коня.

— Сега можешъ да си вървишъ, Радко, — каза бащата. — Много здраве на всички: на майка ти, на дѣдо ти, на баба ти, на кака ти, — редѣше ги той, като за всѣко име даваше по една цѣлувка на момчето. — Върви си право у дома, никъде не спирай, никому нищо не казвай и отъ никого не се бой. Така да знаешъ, моето момче: пази се отъ турцитѣ, но не имъ се бой. Скоро ще имъ се свърши царството.

Радко трѣпнѣше отъ радостъ.

— Хицъ не ме е страхъ, — каза той съ вирнато чело, — само си свира и пѣя.